

VENDÉGIPARI MUNKÁS

SZERKESZTI: BRAUNSTEIN ZOLTÁN

A Magyarországi Szállodai, Éttermi és Kávéházi Alkalmazottak Országos Egyesületének hivatalos közlönye

Megjelenik évente tízszer

Előfizetés egész évre 4.— P, félévre 2.— P

Kiadóhivatal: BUDAPEST, VII. ERZSÉBET-KÖRUT 9

Telefon: 1-352-88

Munkáskérdés a vendéglátóiparban

A Szállodások és Vendéglőzők Lapja július 15-iki számában Marencich Ottó az IHV új elnöke foglalkozik az idegenforgalom problémájával és egybekapcsolja az ipari kérdéseket az alkalmazottak szociális problémáival. Megemlíti, hogy a vendéglátóipar már teljesen elvesztette a háztartási jellegét, mert nemcsak a szakácsok és pincérek, hanem a többi szállodaszemélyzet is tanult és begyakorolt szakmunkások. Miként megemlíti: ennek következtében az újonnan felvetődött szociális problémák a munkálatokat ma jobban érintik, mint bármikor.

Marencich Ottó szerint a szállodai alkalmazottak részéről támasztott jogos követelések mindenütt, így nálunk is kellő megértésre találnak és nem helytálló az a feltevés, mintha a múltban átélt mozgalmak következtében iparunkban ma még mindig egy bizonyos foku reakciós elfogultság uralkodnék. A továbbiakban azt írja: «a szállodai vezetők egyöntetűen hajlandók az alkalmazottakat érintő és a viszonyok és követelmények által diktált reformokat már saját érdekükben is életbeléptetni és ezáltal az iparban dolgozó munkásságot arra a szociális színvonalra emelni, mely a vendéglátóipar fontosságához méltó. Iparunkban a munkaidő, a garantált jövedelem, az ellátás rendezése, a szaknevelés és a különféle szociális intézmények hatásos kiépítése, mind olyan fontos szakmai kérdés, melyekből hatalmi kérdést nem szabad csinálni, melyekkel azonban iparunknak állandóan foglalkoznia kell.

Megállapítani kívánjuk, hogy az elmondottak mindenben fedik a mi álláspontunkat is, de miután a közmondás szerint a »végén csattan az ostor«, így a fenti szép szövegek a közlemény végén lerontják a bekezdésben kiváltott jó hatást, mert arra a megállapításra jut, hogy bár ezek a kérdések megvannak és rendezésre szorulnak, de az idő és a szállodai és vendéglátóipar különleges helyzete nem engedi meg, hogy a ma meglévő viszonyokon változtassanak.

Szinte furcsállottuk, hogy a közle-

mény elején áll szokatlan megértéssel találkozunk és előre tudtuk, hogy ebből semmi jó nem származhatik az alkalmazottakra, mert amikor a gyengébb fél igazát elismerik, az rendszerint azzal végződik, hogy azért még a másiknak is lehet igaza. Így azért senki jót ne várjon onnan, ahol mindkét félnek igaza van. A végén aztán kiséli, hogy a szálloda és általában a vendéglátóipar nem gyártpar, az alkalmazottak, ha sok munkakórán át foglalkoztatva vannak is, az csak várakozási idő, tényleges munka nem folyik és az alkalmazottaknak van idejük az egy menethet kifejtett munka után, elfáradt tagjait a várakozási időben kipihentetni. (Ugyanez a megállapítás foglaltatik a »Kávésók Lapja« július 15-iki számában is).

Adva van tehát az alkalmazottak részéről egy jogosan támasztott követelés, a garantált jövedelem, vagyis a létminimum biztosítása az ellátás kérdése és a szociális intézmények hatásos kiépítése, melyekből hatalmi kérdést csinálni nem szabad és amelyekkel iparunknak állandóan foglalkoznia kell. A közleményből kitűnik, hogy hatalmi kérdést csak az alkalmazottaknak nem szabad csinálni, míg a kérdésekkel való foglalkozás állandósítását a cikkíró fentartja az iparüzőknek. Hogy ezt így gondolja a cikkíró az onnan is kitűnik, hogy a kérdésbe bekapcsolja a közelmúltban lejátszódott francia eseményeket is, amely szerinte külső nyomásra következett be és megállapítja, hogy ezeket a problémákat csak lépésről-lépésre, külső beavatkozás nélkül és a viszonyokhoz alkalmazkodva lehet sorra venni, ha el akarjuk kerülni azt, hogy iparunkban újra éles harc törjön ki.

Miután mi elvi álláspontunknál fogva a fokozatos fejlődés híve vagyunk, megállapítjuk, hogy az összes ipari »függő« kérdéseket tényleg a fokozatos javítás útján lehet tőkésíteni. De ugyanezeker volna egy kérdésünk is, mi az a javítás és fejlődés, ami az alkalmazottak munka és bérvizonyai-ban az utóbbi 25 esztendő alatt be következett? Mi itt a kézzel fogható és

szemmel látható eredmény 25 esztendő alatt? Semmi! A munka és bérvizonyok ugyanazon a szinten mozognak most is mint a háborút megelőző években, a különbség csak annyi, hogy egy nagyfoku visszafejlesztés állott be. Ami előremenetel van, az az üzemek modernizálása körül tapasztalható, ezek az előrelépések azonban az alkalmazottak eleve nébe vágnak, mert amíg egy üzem belső berendezése hatalmas ivben előreugrik, addig az alkalmazottak létalapja nagy ugrással csökken vissza. Ezekután illuzóris arról beszélni, vagy kifelé hangoztatni, hogy nem igaz az, miszerint a múltban átélt mozgalmak következtében a vendéglátóiparban egy bizonyos reakciós elfogultság uralkodnék. Sajnos ez nagyon is igaz.

De felvetjük a kérdést; ha az alkalmazottak szociális problémáival az iparban állandóan foglalkoznia kell, milyen az alkalmazottak érdekében történő helyzetváltoztatással foglalkozik a munkálatok testülete most? Mi tudunk a sorok között is olvasni. Mi tudjuk azt is, hogy a cikkíró nem ok nélkül írja azt le, hogy: »a problémákkal lépésről-lépésre és a viszonyokhoz alkalmazkodva kell foglalkozni, ha el akarjuk kerülni azt, hogy iparunkban újra éles harc törjön ki«. Mi nagyon jól tudjuk, hogy ez az éles harc kitörőben van és éppen azért van a kitörőben, mert a munkálatok testülete a kérdéssel nagyon is sokat foglalkoznak, azonban nem előre és nem az alkalmazottak érdekében, hanem visszafelé és az alkalmazottak érdekei ellen.

Nem véletlenül említi fel Marancich Ottó az IHV elnöke a kitörőben lévő harc rémét, hanem mert tudatában van annak, hogy az elkövetkezendő esztendőben, (ha a szociális olajcseppek a megszokott sűrűségben és gyorsaságban fognak csöpögni), amikor az idegenek százezrei lesznek a fővárosban és az országban, a mai rendszertlen munka és bérvizonyok következtében joggal lehet tartani a kirobbanástól. A felelősség azonban azokat fogja terheli, akik a kérdéseket foglalkoznak csak, de az idő kerékét mindég vissza szeretnék forgatni.

Terjeszd a NÉPSZAVÁT!

Egy pincér ifjumunkás levele

Tisztelt Szaktársak!

Szeretném röviden és tömören ismertetni az életem egy napját, úgy, ahogy az a vendéglátóiparban eltelik. Szeretnék rövid lenni, de az aligha fog sikerülni, mert egy pincérifju munkanapjában annyi minden történik, hogy bátran könyvet lehetne arról írni.

Amikor elsőszer betettem a lábam a fényes dunaparti szálloda előcsarnokába, abban a hitben éltem, hogy itt fejedelmi életem lesz. A sok fényesség elkábított. Örömem nem ismert határt és bizton reméltem, hogy annyit fogok keresni, hogy nyomorék apámat és csenevész testvéreimet is elláthatom. Ma már másképpen látom az életet és tudom, hogy mi a különbség álom és valóság között. A valóságnak már akkor tudatára ébredtem, amikor a „személyzeti lakás”-ba betettem a lábam. El sem tudtam volna képzelni, hogy egy fényes csillogó szállodának ilyen legyen a személyzeti lakása. Ma már tudom, hogy amikor otthon az eresz alatt szalmazsákomra felekedtem, sokkal külön fekhelyem volt mint ma van és talán holnap lesz. Ha le kellene írnom a falak színét, erre képtelen volnék. Annyit azonban megjegyzek, hogy amikor első ízben aludtam tizenheted magammal ebben a szobában, úgy rémlett, mintha a falak alapszíne világosbarna lett volna és elég sűrűn élénkarna vörösbejátszó pontokkal lett volna tarkítva. Ma már megállapíthatom, hogy a falak alapszíne valamikor sárga volt és az élénkarna pontok onnan származtak, hogy jómagam és társaim a fűrgén loholó fiatal poloskákat szétnyomtuk a falon. De miután az idő nem áll meg és a poloskák elég gyorsan szaporodnak, így a lakoszóbank fala egybeolvadt az egykori pontokkal és most már teljesen vörösbarna játszik. De ugyanezt a képet mutatja az ágy-nemünk is. Ez azonban az éjszakákra tartozik. Mi történik azonban nappal? Erőnket sokszorosan meghaladó munka. A meglehetősen nehéz asztalok és székek százeit hordani egyik helyről a másikra órák hosszat, hogy a hitvány reggelikévének megérdemeljük. Poharak mosása és törölgötése következik ezután és ha azt mondom, hogy sok száz poharat kell naponta tisztogatnunk, úgy nem is mondtam sokat. Később jön a terítés, az evőeszköz törölgötés és felrakás és úgy hiszem, hogy ezzel kezdődne voltaképpen a szakmunka. És hogy ezzel kezdődik a szakmunka, annak mindjárt tanujelét adja közvetlen fellettesem: az éthordó ur! Rámkiabál és hóbavág! Hogy tetted fel az a kést te hólyag és mikor válaszolni akarok neki, már a másik éthordóval társalog arról, hogy képtelen volt többet meginni az éjszaka négy liter

bornál. Mire a másik ugyancsak ékes-szólan válaszolja, hogy az éjjel nem ivott ugyan semmit, de megvárta amíg a lakásadóje lefekszik és akkor ment be az ajtón, mert már három heti házbérrel tartozik és ha most van is pénze, nem hajlandó kifizetni a házbért, mert ügetőnap van holnap és a *Torkos* biztosan nyerni fog. Akkor majd kifizeti a hátralékát. Természetesen a diszkurzusba belekapcsolódik a harmadik is, aki viszont azon siránkozik, hogy már két hete mindennap elveszti kártyán a keresetét. Így szép csendesen megindul a vita, hogy vajjon melyik a jobb befektetés, az ivászat, a lóverseny, vagy a kártya. Ezeknél a vitáknál aztán épületes jelenetek játszódnak és a gorbomások csak úgy röpködnek. Természetesen vannak az üzemben másfajta emberek is és ezek is vitatkoznak. De itt egész másról esik szó. Itt arról beszélnek, hogy miért nem kapnak az alkalmazottak fizetést a munkaadótól, miért kell csak a borrhálóra építeni. Miért terjed a munkaidő viradattól vakulásig és miért nincs rendes heli pihenőnap. De arról is beszélnek, hogy miért kell a munkásoknak a saját pénzükhöz csináltatni a költséges munkaruhákat és miért lehetséges az, hogy három nap alatt az embereket kidobják az állasukból. És itt arról is beszélnek, hogy miért kell az alkalmazottaknak külön főzetni olyan személyzeti kosztot, amitől a disznó is undorral fordul el. És ezek az emberek arról is beszélnek, hogy minden munkásréteg csak saját magát szabadíthassa fel, tehát a felszabadításhoz megkívánt munkát mindenkinek a saját érdekében el kell végezni, mert aki ezt nem teszi, az ellensége saját-magának. Ebből tudom meg, hogy ezek a pincérek szervezett munkások és ezek nem lóversenyre vagy ivászatra járnak, hanem gyermekeiket tanítják és arra törekednek, hogy ha kiesnek a munkából, ne keljen koldulni menniök. Milyen nagy és áhidalhatatlan különbség!

De ugyanezt a mentalitást tapasztalom fiatalabb munkatársaimnál is. Van egy réteg, amely a nyegle urhánomságot majmolja és a munkája után fehér kesztyűt húz a kezére, miközben hétszámra nem fekszik ágyba és nem vesz magára tiszta fehérműt. Ezeknél is a dözsölés a fontos és nem az, hogy emberi módra élhessenek. De ezeknek ismeretében mégis azt tapasztalom, hogy a munkaadóknak és főpincéreknek ezek a jó munkások, mert ezek állandó alkohalmámorban élnek. Arról, hogy miképen folyik az élet a munkahelyükön kívül, fogalmuk sincsen, igényük csak a mindennapi lóversenybelépőre, a mindennapi borra és a mindennapi kártyáig terjed. Arra nem gondolnak, hogy az ember társas lény, egyszer családot kell alapí-

tani és gyermekeket nevelni és azokat eltartani. A szervezett munkástól márcsak azért is undorodnak, mert ezek nem élnek a kocsmák légkörében és nem járnak állandóan egyik-másik szaktársukhoz kölcsönkérni. És mert a szervezett munkások jó és rendes ruhákban járnak, kivívják a lumpenproletárok megvetését.

Olvasásról fogalmuk sincsen ezeknek az embereknek és egyedüli olvasmányuk a turf-kronika. Itt otthonosan mozognak, minden lónak tudják tizediziglen az őstét. Hogy könyv is van a világon, erről csak akkor vesznek tudomást, ha a munkakönyvet a kezükbe adják. A közelmúltban az egyik ifjumunkás társamnak a kezébe adtam *Traven Gyapotszedőjét* és tudatosan ott nyitottam szét a könyvet ahol egy pincérsztrájk lejátszódik. Ez az ifjumunkás társam a szervezkedésről csak annyit tudott, hogy az olyan dolog, amiről a munkaadónak nem szabad tudni. A könyv azonban felcsigázta az érdeklődését és most már egyike lett a legagilisabb pincérifju-munkásnak és nemcsak hogy azonnal beiratkozott a szakszervezetbe, de kötelességként vállalta, hogy minden héten, ha török ha szakad, egy új tagot is szerezzen.

Nem könnyű munka szakmánkban a szervezés. Látjuk, hogy a felnőtt szaktársaink milyen emberfeletti munkát végeztek, hogy ezt az indolens tömeget megtudták mozgatni. Eddig a szervezkedésről nálunk a dunaparton beszélni sem volt szabad. Ma már más a helyzet. Ma már ha nem szabad beszélni, úgy beszéd nélkül szervezkednek. Ki mert volna egy esztendővel ezelőtt még gondolni is arra, hogy a szervezett vezetőjét *Barátság* felkiáltással üdvözljék a fényes dunaparton. Ma már úgy száguld végig a *Barátság* köszönés a fényes hotelok terraszán, mint a villamosáram. Gyűjt és lelkesít. És ebből merítjük mi fiatalok a hitet a jövőre nézve. Tudjuk, hogy az az ugar, amelyen mi mozogni próbálunk, még töretlen. De feltörjük! Felszántjuk és belevetjük az osztályt tudat magvát! Tudjuk, hogy proletárcsémélet vagyunk még akkor is, ha a munkaruhánk vetekedik a mások ünneplőjével. De tudjuk, hogy ez mind csak a mások megfélemlésére és a sajátmagunk narkotizálására alkalmazott külszin. Tudjuk, hogy a mi frakkunkban éppen úgy kell verejtéket izzadni (talán még jobban) mint a csatornatisztító munkások overáljában, de tudjuk azt is, ha elvégezzük a munkánkat a felvilágosítás terén, felszabadulunk, emberek leszünk. A mi 18—20 esztendőnkkel a vállainkon megtanultuk azt is, hogy nemcsak bércban van, hanem osztályharc is ebben a harcban kötelességé vált maradéktalanul kivenni a részünket.

h. i. pincérifjumunkás.

Néhány őszinte szó Simkó Adorján szobapincérhez

Nem szeretünk a már elmuft dolgokkal újra foglalkozni. De ha a jelen esetben ezt tesszük, erre kényszerítve vagyunk a következő okokból: Valószínűleg Ön is tudta és tudja, hogy a Royal-szálloda alkalmazottainak nem éppen a legjobban ment a dolguk, Rossz volt a lakásuk, ehetetlen volt a kosztjuk és kritikán aluli volt a bánásmódjuk. Mindezt mi szóvártattuk és ha lényeges javulás nem is állott be, de valamennyire mégis a javulás jelei mutatkoztak. Amikor szóvártattuk az alkalmazottak rossz élelmézését, Ön azt a kijelentést használta, hogy »ezek a paraszt cselédek otthon elragódtak egy darab szalonnán és itt milyen változatosak«. Hát igen tisztelt Simkó ur! Ez nagyon nem szép kiszólás volt Öntől. Különösen Öntől nem várhatták el ezt a kiszólást azok a paraszt cselédek, akik Önnel osztoztak a közelmúltbani gyászában. Osztoztak annyira, hogy ezeknek a paraszt cselédeknek megdobbant a szívük és az Ön markába nyomtak több mint 30 pengőt, hogy Önnek a gyász ideje alatt ne legyenek anyagi gondjai. Ha Ön elfogadta ezektől, az Ön által lenézett alkalmazottaktól ezt az anyagi támogatást, akkor illetet volna tisztelteljesebb kiszólást használni velük szemben. Ha pedig Ön nem volt erre az összegre rászorulva és azért mégis elvette, úgy ítélje meg Ön a saját cselekedetét. Nem tudjuk, hogy Önnek mennyi a bankban fekvő tőkéje, de ha elvette az Ön által cselédeknek titulált munkások és munkásnők keresvesen megdolgozott filléreit, akkor sok nem lehet. Nincs Önnek semmi szegyenkezni valója ezek miatt a munkások és munkásnők miatt. Nem kell Önnek azokat sem lenézni, sem lebecsülni, mert munkás mi voltukban semmi szegyenlivaló nincsen. Ha Önnek esetleg nem tetszik ezekkel a munkásokkal együtt dolgozni, úgy van Önnek tudomásunk szerint egy másik szakmája is, menjen vissza végrehajtónak. Nem hinnénk, hogy a vendégipari szakmából nagyon népies küldöttség kereste volna fel Önt, hogy hagyja ott a végrehajtóságot és legyen szobapincér.

De ha már szobapincér lett és elfogadta a lenézett munkások gyászajándékát, amely igaz szívből jött, úgy legyen annyira jóindulatu, hogy a pénzükért nem pocondiázza le őket, mert nem illik megvetni azokat, akiknek anyagi támogatását elfogadta.

Jakab Jakab Jakab

Háromszor is Jakab. Jakab a raktárigazgató és Jakab a mosogatókonyha-igazgató és Jakab, aki a gorombáskodásból a rekordot tartja. De nehogy valaki azt higgye, hogy csak éppen a margitszigeti Palatinus-szállóban rekord a Jakab, mert a gorombáskodásaival talán világviszonylatban is az első helyen áll.

Ez a kis igénytelen külsejű ember, aki a sors jó vagy rosszvoltából nem tudott nagyra nőni, a hangjával és a gorombáskodással kívánja behozni testi fogyatékoságát. A kocsisokat is megszegyenítő káromkodásával üzi-hajlja egész nap a Palatinus-szálló konyhájában alkalmazott mosogatólegényeket, akiknek anyját naponta száz és százszor mindenféle variáiban kapcsolatba hozza velük. Ezek a szerencsétlen páriák aztán annyira megijednek ettől a törpére sikerült hatalmas mosogatókonyha kényurtól, hogy az üzem törékeny felszerelési tárgyait egymás után potyogtatják el és mi egyáltalában nem fogunk csodálkozni azon, ha a főpincér az idény végén nehéz ezreseket fog fizetni leltárhány-és és törés címén. Mindez pedig a Jakab gorombáskodása jóvöllából történik. Mert ugyan ki is kívánhat lelkiismeretes munkát attól a szerencsétlen alkalmazottól, aki heti 12 pengőért virradattól vakulási dolgozik és még egy mázsa Jakab-féle gorombaságot is zsebre vág.

Uglátszik, hogy a kis Jakabkának a fejébe szállt a konyha- és a moslégzőz és ettől annyira kábulatba esett, hogy nem tudja az embereket megkülönböztetni az állatoktól.

Nem tudjuk, hogy a Gellér vezérigazgató ur tud-e ezekről a Jakab-féle gorombáskodási nekibuzdulásokról, de ha tud, hát nem tesz jó szolgálatot a saját üzemének, ha nem igyekszik lefékezni a kis Jakabka hevülékenységét. Ha azonban a Gellér ur mindezekről nem tud, úgy tisztelettel ajánljuk szíves figyelmébe a Jakab urat, úgy is, mint a gorombáskodások nagymesterét és úgy is, mint olyat, aki nem tesz jó szolgálatot az üzemnek a gorombáskodásaival, mert elégre az alkalmazottak, ha mindjárt konyhai alkalmazottak is, nem a Jakab-féle fegyenfelepen dolgoznak, hanem a világhírű margitszigeti Palatinus-szálloda konyhájában.

Gellér ur vessen gátat a Jakab-féle gorombáskodásoknak!

A főpincér ur!

Megjelent Dukai András pincérta-nonc lakásán az éjjeli órákban és ösz-szeállított magának egy csomagot a gyerekek ruhaneműiből, amit önhatalmu-lag elvitt. Tette ezt a főpincér ur azért, mert a gyerekek részére vásárolt egy és más fehérenemű darabot és a gyerekek azt még nem fizette ki teljes egészé-ben. Arra azonban nem volt ese-nnek a mindentudó főpincérnek, hogy a gyerekek által lefizetett összeget is visszaszolgáltassa.

Szerencséje van a főpincér urnak. Szerencséje annyiból, hogy a gyerekek megszeppenésükben nem kentek le egy-egy pontot a főpincér urnak, mert ehhez legalább ugyanolyan joguk lett volna, mint a főpincér ur önkéntes házkutatásához. Hát a Vighajós vendéglő főpincérje nem tudja azt, hogy házkutatásra csak az ügyesség adhat engedélyt? Nem tudja ez a hatalmas főpincér azt, hogy hol kezdődik és hol végződik a magánlaksértés? Ha nem tudná, úgy megmondjuk; magánlaksértést követ el az, aki hívás vagy engedély nélkül a mások lakásába belép. Ez alól még az sem kivétel, ha valaki a nagyhatalmu Vighajós vendéglősnél főpincér, de nem enyhítő körülmény még az sem, ha ezek a tanoncgyerekek a főpincér urnak laktak két esztendeig havi negyvennyolc pengőért albérlésben.

Hátrább az agarakkal Vighajós főpincér ur!

Mestervizsga

A közelmúltban az egyik erzsébet-köruti nagyszálloda éttermének főpincé-re mestervizsga letételre jelentkezett a vizsgázató bizottság előtt és elbukott. Ebben még nem volna semmi, de nem lehet uzust csinálni abból, hogy egyetlen étel elkészítési módjának a nemtudásáért valakit elbukttassanak, mert a világon sem létezik olyan szakember, aki az összes létező és a szakácsok egyéni receptje szerint készülő ételket tudja. Sorok írójának semmi oka nincs arra, hogy ezt a főpincért védelmébe vegye, márcsak azért sem, mert ez a főpincér éppen eleget ártott működésével az összpincérségnek. De más lapra tartozik a harag és más lapra a szaktudás. Sorok írója, mint haragos is kénytelen elismerni azt, hogy az elbukott főpincér tud! Mint szakember éppen eleget tud ahhoz, hogy vendéglős- legyen és sokkal többet tud nagyon sok olyan vendéglősnél, akik évek óta gyakorolják a vendéglős ipart. Szerintünk a mestervizsga nem egy tételnek a tudására vagy nem-nemtudására alapul és az elbuktatáshoz nem elégséges az, ha valaki nem tudja pl., hogy hogyan készül a töltött paradicsom, mert a vendéglősséghez nem ez a legfőbb kellék.

Meteor kávéház

ERZSÉBET KÖRUT 44

KANCLER ÉS SZÉKELY VEZETÉSE MELLETT

SAKTÁRSÁK KEDVENC TALÁLKOZÓHELYE

DÉLUTÁN ÉS ESTE ZENE

Vagyunk és leszünk

És hiába minden gáncs és minden ellenetés. A tömeg gyülekezik és részt kér a küzdelemből. Ami tegnap még lehetetlen volt, ma már valósággá vált. Azoknak a nagyüzemeknek a munkásai sietnek be a szakszervezetbe, akik eddig tüntettek a távollétükkel. Megindult a Dunapart. Mi az oka? Öntudatra ébredés! Egy esztendő elég volt arra; hogy tudatára ébredjenek annak, hogy amit mások adnak abban nincs köszönet. Tudatára ébredtek becsapottságuknak. Kezdiik észrevenni, hogy a százalérendszer nem hozzáértő kezek készítették elő és nem úgy csinálták meg, hogy jó legyen. Kezdiik észrevenni, hogy a fizetések rendezését mégsem lehet a végsőkéig elodáztatni és kezdi felismerni, hogy ebben a szakmában éppen úgy jár a munkásnak a fizetés, mint bármelyik foglalkozási ágban.

És ebből a felismerésből azt is látjuk, hogy a vendégipari dolgozók túrelme elfogyott. Ma már nem hagyják magukat tovább ámitani a dajkamesével, hogy a vendéglátó iparosok helyzete nem engedi meg a bérek rendezését, mert tudják, hogy ha a rendezést ráhagyják a munkaadókra, akkor csak a huszadik generáció érné azt meg.

A panaszok általánosak! Igazságtalan a százalérendszer elosztásának a mai formája! Lehetetlenség, hogy a legkisebb munkabérek rendezésére sürgősen ne kerüljön a sor. Lehetetlenség, hogy az alkalmazottak pénzéből az egyes üzemek költséges munkaruhákat csináltassanak és még a ruha nincs is kifizetve, már kiesnek állásukból. És mi megértjük a panaszokat és elismerjük azoknak jogosságát. De a segítés módjait csak egyféléképpen van adva: megállásdéli szervezkedéssel! Ha minden vendégipari munkás szervezve lesz, ha felismerik mindannyian, hogy a munkálati igényekre építeni nem lehet, ha nem a szakszervezettől fogják várni, hogy minden kérdést az oldjon meg, hanem erejüket osztatlanul beviszik a szervezetbe és az erő birtokában egységesen fognak fellépni, úgy a kérdések rendeződnek.

Megértjük a szaktársak elkecsereződését. De szakítsanak az eddigi csodavárással, mert a csodák korszaka már nem létezik. És arra se építsenek, hogy a szervezet márról-holnapra megold mindent, mert ilyen nem létezik. Mindenki igyekezzen kitartóan agítani és a szervezetleneket a szakszervezetbe behozni és amikor az idő elérkezik, úgy egyesült erővel biztos lépésekkel indulunk a cél felé és győzni fogunk. Addig is erősítsük sajtómagunkat, legyünk kitartók és tántoríthatatlanok, nézzünk előre és nem hátrafelé, okuljunk a multakon és a mult tanulságait értékesítsük a holnap küzdelmében.

Royal szálloda ismételtén!

A legutóbbi lapszámunkban foglalkoztunk a Royal szálloda alkalmazottainak nem irigylésre méltó helyzetével. Megemlítettük, hogy a lakás, az élemezés, a bánásmód, a munkaidő, a szabadnap és a százalékos elosztása sok kívánnivalót hagy maga után.

Közleményünkre a Ranschburg igazgató ur ugyan egy dührohammal többet nem adott, de a tisztiorvosi hivatal annál többet. Megállapítottuk, hogy a tisztiorvos elrendelte a személyzeti lakás feleltetését és kifosztását és elrendelte az emeletes ágyak lebontását. Azóta már a szalmazsák állományt is felfrissítették és miként értesültünk a jövőben nem szeszkával, hanem kukorica héjjával fogják a szalmazsákokat megtölteni. Az élemezésben egy pár napig változás állott be és a Láng igazgató ur saját személyében ment le a konyhába megköszölni a személyzeti kosztot, noha az igazgató ur ez előtt az alkalmazottak köszöntését sem fogadta.

Ranschburg igazgató ur az e-cet óta már szabadon is volt és valószínűleg kipihent idegekkel tért vissza hivatalába és remélhetőleg szabadságideje alatt arra is gondolt, miszerint az alkalmazottak is emberek, éppen úgy mint az igazgató ur, legfeljebb a sors kifürkészhetetlen akaratából a Ranschburg igazgató urnak magasabb hivatal jutott, mint a „cselédeknek”.

Tudomást szereztünk közben arról is, hogy az igazgató ur nagyon érdek-

lődik a szervezkedés iránt és nagyon kereste a „bizalmiférfi”. Megnyugtattuk az igazgató urat, hogy a Royal szállodában nincs bizalmiférfi. De ha volna, azon sem lehetne megütközni. Az igazgató ur valószínűleg tudomással bír arról, hogy minden nagyobb üzemnek szokott bizalmija lenni, aki az összeség kívánalmait az igazgatóság elé terjeszti. Tudunkkal a haditermény hivatalnál is volt bizalmi testület és az ott alkalmazott összes tisztviselő és egyéb alkalmazottak titkos szavazás mellett választották meg a bizalmi testületet. És ha tudná az igazgató ur, hogy milyen nagy tülekedés volt egy-egy ilyen bizalmi testületi tagságért? Nagyon nagy!

Franciaországban

nagy harc folyt le a negyvenórás munkahetnek a vendégiparban való bevezetéséért. A francia munkálatók hasonlóan a magyar vendéglátóiparosokhoz, azt állították, hogy teljes lehetlenség a negyvenórás munkahét bevezetése, mert a vendégipar nem gyár és nem műhely, ahol rövidebbre foghatják a munkaidőt. A szálloda, vendéglő, kávéház — az más. Ezekben nem lehet ilyen nyakatekert dolgokat bevezetni és badarság a munkaidőt ennyire meg rövidíteni és törvényesen szabályozni.

Ere a vendégipari munkások szervezete azzal felelt, hogy kimondotta: a negyvenórás munkahetet a vendéglátóiparban is be lehet vezetni, mégpedig oly formában; eddig hetenként hat napon át dolgoztak; ezután csak öt napon át dolgozzanak; ötször nyolc az éppen negyven. Heti két egymással összefüggő napon keresztül pedig legyenek szabadok. Ezáltal nem szenvednek az üzemek, viszont egy szegm munkandékúli munkához jut.

Ez a helyes és okos megoldás megsemmisítette a munkálatók eddigi érvelését. Természetesen, amikor látták, hogy a munkások is tudnak gondolkodni, nagy dühükben kimondották, hogy inkább becsúsják az üzemeket, sztrájkbalépnek, semhogy ezt a követelést teljesítsék. Elhatároásukat azonban nem tudták beváltani, mert közben az alkalmazottak kimondották a sztrájkot.

Ma azonban már zavartalanul folyik a munka a vendéglátó üzemekben, mert a munkások és munkaadók megégyeztek olyképpen, hogy a negyvenórás munkahetet maradéktalanul csak a világkiállítás után vezetik be, addig azonban a nehéz munkát végző alkalmazottak (tehát szakácsok, kávéfőzők, cukrászok, konyhamészárosok, csapósok és általában a konyhai alkalmazottak) munkaideje nem terjed túl a heti 44 órára, míg a pincérmunkások munkaideje heti 48 óra.

A vig hajósról is néhány szót!

A mesében nagyon rokonszenves személyiség a vig hajós. De mitután a jelenben a mese határain túljutottunk és a valóságban járunk, nem mondhatjuk ugyanezt a Vighajós vendéglő tulajdonosáról, a Steiner úrról. Steiner ur nyakra-főre alkalmazza a tanoncokat és a három-négy éthordója mellé állandóan négy tanoncot is alkalmaz. Szerződés szerint Steiner ur kötelezte magát arra, hogy a tanoncoknak teljes ellátást és így lakást is ad. Erre bizonyosság a Vendéglős Ipartestület tanonclajstromának 2256. és 2257. számú bejegyzése. De mit számít a szerződés a Steiner urnál? Semmit! A tanoncok két esztendeig nem kapták meg a lakást, akárhogy is ígérte a Steiner ur, ellenben a gyerekeknek havonta 12 pengőt kellett fizetniök egy fél ágyért, mert az is hozzátartozik az ügyhöz, hogy a négy tanoncnak a főpincérnél volt a lakása és ketten aludtak egy ágyban, vagyis a két ágyért fizettek havonta 48 pengőt. Elképzelhető, hogy mennyire kipihenték magukat ezek a gyerekek a napi 16 munkaóra után.

Ez azonban még nem minden. Tekintve, hogy Steiner ur nagyon szereti a rendet, hát ha a gyerekek elkéstek öt percet, ugy azonnal leblokkoltak fejénként egy-egy pengő büntetést, amit aztán a főpincér ur a százalékából levonásba hozott. Hogy milyen célra fordította a Steiner ur ezt az összeget, arról a gyerekek semmit sem tudnak. A gyerekek bemondása szerint két esztendő alatt kb. ötven pengőt fizettek büntetésüként.

Azonban a Steiner ur még itt sem állott meg, hanem a gyerekek-től hetenként hetven fillér törspénzt is levonatot, természetesen az eltört tárgyakat újra csak meg kellett fizetni a tanulóknak. Ez is biztosan csak azért történt, hogy a gyerekek alaposabb szakmai kiképzésben részesüljenek.

Amikor aztán a gyerekek helyzete tarthatatlan lett és otthagylák a munkahelyüket, — hárman egyszerre, — arról még sem feledkezett meg a főnök ur, hogy a gyerekek illetőségi helyén lévő csendőrséget ne értesítette volna, hogy a három, illetve csak két gyermeket haza transzporálják neki.

Az ügygel kapcsolatban volna egy tisztellettéljes kérdésünk ugy az iparfelügyelőséghez, mint a Vendéglősök Ipartestületéhez: hány tanoncot tarthat a Steiner ur a Vighajós vendéglőben akkor, ami-

Minden szervezett munkás az

Általános Fogyasztási Szövetkezetben vásárol!

Fiókok és mézárszékek minden kerületben!

Szaktárs! Vásárolni a lakásodhoz legközelebb eső szövetkezeti boltban vásárolj! **Igaz mérleg, pontos kiszolgálás!**

kor csak három éthordót alkalmaz. Részesülhetnek-e ezek a tanoncok ilyenek — megfelelő szakmai kiképzésben? Mit szándékozik a Vendéglősök Ipartestülete tenni atekintelben, hogy a jövőben a Steiner ur ne tarthasson több tanoncot, mint amennyi neki megfelelő kiképzés szempontjából megengedhető? Felhívja-e a Vendéglős Ipartestület előjárósága a Steiner ur figyelmét arra, miszerint büntetés kiszabásához csak a bíróságnak van joga és el-e számol Steiner ur valahol azzal az összeggel, amelyet ezekről a szegény gyerekektől levont?

Pásztor ur a Royálban

Nem a legudvariasabban bánik az alkalmazottakkal. A gorombások sem ritkák nála és akármilyen csekélységért a legkezebb kiszólásokat alkalmazza.

Megtörtént, hogy az egyik felszolgálót, amiért két poharat eltört, lemarháztá és eljársát azzal is telézte, hogy a felszolgálót elküldötte. A közelmúltban a trafikos gyereket jól felpofozta, mert ez is hozzátartozik a tanonceneveléshez.

Erthetetlen, hogy ilyen rövid idő alatt hogy tudta a Pásztor ur belatalálni magát ebbe a szakmába. Nem is annyira a szakmába, mint inkább azoknak a kilengéseknek az alkalmazásába, melyről a pofonnal tanítók is kezdenek leszokni. Valamikor Pásztor ur nem volt ennyire tevékeny és nem is volt ennyire szakértő ebben a szakmában. Es ha a sors jóvoltából a Pásztor urnak most megadatott az a könnyebbség, hogy nem dolgoznia, csak rendelkeznie kell, nem szabad elfelejtenie azt, hogy valamikor neki sem ment ennyire jól.

Mi még emlékszünk arra, amikor Pásztor urnak a tudománya csak addig terjedt ebben a szakmában, hogy egyik-másik kis városkában a vendéglőkben rögtönzött deszkákon előadott egy-egy kuplét. Vagy még arra is emlékszünk, hogy Pásztor ur elénekelté, miszerint: »Kicsi még a mi lányunk, ne járjon kend minálunk»,

vagy »Faluvégén faragnak az ácsok!« Ennyit, de többet nem! Hátha a nótát esetleg meg is tanulhatjuk rövid idő alatt, a szakmát és az emberekkel való bánásmódot aligha. Sőt még akkor sem, tesszük fel, ha nálánál mestervizsgát is tett a Pásztor ur, mert egészen más a mestervizsga és egészen más a szakértelem. Élvegre a gorombáskodáshoz és a fenekedéshez nem kell tudomány.

Ajánlhatjuk a Pásztor urnak, hogy hagyjon fel a durvaságokkal, hisz utóvégre durva mindenki lehet, azt még tanulni sem kell! A szakmai hozzáértést sem gorombáskodással, sem ülfelegéssel nem lehet kifejezésre juttatni és elhíheti Pásztor ur, hogy a finomsággal sokkal messzebbre lehet jutni, mint a gorombáskodással.

Dreher
BAK-SÖR
a legjobb!

TERÉZ FÜRDŐ
BUDAPEST, VII., HÁRSFA UCCA 55.
REGGEL 7-től ESTE 8-ig
BORBÉLY PEDIKÜR

Tagsági igazolvány felmutatása mellett I. oszt. 76, II. oszt. 52 fillér lepedővel.

Thália

DIVATÁRUHÁZ
Akácfa ucca 2. sz.
MINDENFÉLE TEXTILÁRUK
LEGOLCSÓBBAN
Vásároljunk a Fogyasztási szövetkezethez tartozó üzemekben.

Veszendőbe ment értékeink

Látva azt a nagy agilitást, amelyet szervezetünk »ifjú gárdájának kifejt, hogy a tárnokligeti üdülőházunk mennél hamarabb megvalósuljon, szükségesnek tartjuk megemlíteni, hogy a saját otthon és az üdülőház gondolata nem ujkéletű. A régi szaktársak között bizonyára lesznek még egyenlőhányan, akik emlékezni fognak arra, hogy a háborút megelőző években is felmerült az üdülőház, illetve pincérszanatórium gondolata és a szervezet akkori vezetői is arra törekedtek, hogy mennél hamarabb megvalósuljon a gondolat. A pénz akkori értékét tekintve, jelentős összegű készpénz állott az egyesület rendelkezésére és a készpénzen kívül 18—20 ágyalapítványa is volt az egyesületnek, de a meglévő tőke nem volt elegendő arra, hogy az elgondolásokból valóág váljon. A szanatórium felépítésének a lehetőségét azonban legázolta a háború és az erre a célra összegyűlt tőke felmorzsolódott. Hogy mennyi volt ez a tőke, azt hozzávetőlegesen a következőkben tudjuk megjelölni.

Az egyesület birtokában volt és ma is van 15 darab takarékkönyv, melyekben a betétek összege eléri a százezer koronát. Ez az összeg, tekintve hogy a betéteket nem valorizálták, egyenlő a semmivel. Az egyesület tulajdonában lévő készpénzt, ami összegszerűleg meghaladta a 25.000 koronát, az egyesület vezetősége még az 1915-ös év elején hadikölcsönbe fektette, tekintve hogy a jegyzési felhívásban a hadikölcsönre fizetendő kamat magasabb volt a betétek után fizetendő kamatnál. Így a magasabb kamat reményében a vezetőség a betét helyett hadikölcsönt vásárolt. Ne mérlegeljük most, hogy vajon ez a befektetés helyes volt-e, mert az egyesület vagyona ugyanis felmorzsolódott volna, ha nem hadikölcsönbe, hanem bankbetétekben lett volna.

Volt és van az egyesületnek egy 10.000 koronás alapítványa, melynek kamatait évenként 400 koronát, minden karácsonykor 4—8 többgyermekes pincér vagy kávéfőző kapta meg. Tekintve, hogy ezt az alapítványt (ami kincstári kötvényekben fektült) ugyancsak nem valorizálták, így ennek a kamatait 1914. évtől nem fizették ki. Ma már ezt is a vesztések közé sorolhatjuk. De elévülés fenyegeti a meglévő ágyalapítványokat is, ha rövidesen nem tudjuk az üdülőházat tető alá hozni és talán itt érne bennünk a legnagyobb veszteség. Az egyesület birtokában van ezenkívül több kisebb, nagyobb alapítványi levél, melyeknek értéke ugyancsak ezreseket tesz ki, de van ezenkívül egy alapítvány (gróf Lazánszky-féle) 10.000 korona névértékben, földjára dék kötvényben. Ha ennek a beváltása sikerülne, ugy min-

den gondunk az üdülőházat illetően meg lenne oldva. Sajnos eddigi nyomozásainkból azt tudtuk meg, hogy a gróf Lazánszky család birtokai megszállott területen fekszenek és így rövid uton ehhez sem lehet hozzájutni. Tekintve azonban, hogy ez az alapítvány földjára dék kötvényben fekszik, még el bennünk a remény, hogy egyszer megkapjuk. Ha tehát kasszázt csinálunk, úgy arra a megállapításra jutunk, hogy ha nem jött volna a háború, hogy a mi szervezetünk talán a Jegerősebb és a leggazdagabb szervezetek közé tartozna és minden bizonytal meg lenne már úgy a saját székházunk, mint a saját szanatóriumunk is.

De mindezekben felül is voltak vesztéseink. Amikor a kerületi munkásbiztosítói pénztár megalakult, a kávésegédek és kávéfőzők betegsegélyzőjének vagyona (35 ezer korona körül) letétbe került a kávé-ök ipartársulathoz és ezen összegnek a kamatait kapták minden esztendőben a szükséget szenvedő kávésegédek és kávéfőzők. A háború első három hónapjában azonban az alapkezelő bizottság ezt az összeget is hadikölcsönbe fektette és így természetesen nemhogy 1915 óta nem kamatozott, de mondhatni teljes egészében — mint minden hadikölcsön — elértéktelenedett.

Mi mondhatjuk, hogy a háború nagyon érzékenyen érintett bennünket és nagyon nagy és sok értékünk pusztult fel a háboruban és miután ma már optimisták sem lehetünk ebben a tekintetben, arra sem számíthatunk, hogy jöhet egy olyan gazdasági fellendülés, vagy az államkincstárnak egy olyan kedvező helyzete, hogy ezekből az értékekből valamit visszakaphatunk.

A már meglévő értékeink elvesztése azonban nem csüggeszthet el bennünket, hiszen nagyon sok szemléltető példa játszódott le a szemünk előtt, hogy a fáradhatatlanságot is a kitarást végeredményben siker koronázza. Így vagyunk mi is. Most már nem rágóghatunk azon, hogy mindenünk elvesztett és most nem mérlegelhetjük azt, hogy az akkori vezetőség helyesen cselekedett-e, amikor a meglévő pénz nem értékállóan helyezte el, mert nem csak mi egyedül tartozunk a háború áldozatai közé. Egy bizonyos, hogy a bankbetétek és a hadikölcsönök egyformán elértéktelenedtek.

Most arra kell törekednünk, hogy a multak kárán tanuljunk és az üdülőház felépítésével siessünk. Nagyon igaz az a mondás, hogy »kétszer ad, aki gyorsan ad« és ezt a mondást kell nekünk tettekkel is alátámasztani.

Induljon meg hát a szorgalmas munka az üdülőház építése érdekében. Minden vendégipari munkás vegye ki a részét úgy az agitációs munkából, mint az adakozásból és induljunk tettekre: sezen a szebb, a jobb holnap elé.

Gaál Ilonka

modern női kalapszalonna
II, Fő ucca 24

Szaktársak
hozzátartozóinak
árengedmény.

Fejébe szállt az ecetgöz

Emőd László ecetgyáros mellékfoglalkozásként a Royal szállodában az éjjeli portási állást tölti be. Lehet, hogy ezt az állást rendesen tudná betölteni, ha nappal nem volna elfoglalva az ecetgyárban és nem szagolná a sok ecetet. Így azonban az ecettől annyira megsavanyodik estefelé, hogy savanyúságában nekiesik a portásyerekeknek és agya-főbe veri és megrugdossa. A közelmúltban annyira ellátta az egyik portásyereket baját, hogy a gyerek rögtön otthagyta az állását és csak napok múlva hagyta magát visszacsábítani. Ugyálszik, hogy baj van az ecettel. Vagy legalább is aznap baj volt, vagy nagy ecetkrach volt, vagy tulsavanyú volt az ecet és ez keserítette el az Emőd urat annyira, hogy az elkese-redele tettegességben robbant ki.

Hát kedves Emőd ur! A jövőben türtöztesse magát. Ne ártsa magát sem nyomozói munkába, se ne verje meg a tanulógyereket. Ez nagyon csunya dolog. A gyerek nem tudja magát viszszaütni. De ha arra kíváncsi esetleg, hogy az alkalmazottak miért szervezkednek, ezt könnyen elárulhatjuk magának; nem lehet nagyon kellemes az életük az ecetgyáros portás mellett. Ne halmozza az állásokat Emőd ur! Maradjon meg egy mellett. De akkor is csendben. Akinék két hivatála van és mind a kettő olyan jól jövedelmez és akinek ezek mellett még a felesége is jól kereső állásban van és telefonközpont kezelő a szállodában havi 160 pengőért, az maradjon csöndben. Ne rugdosson és ne akarjon nyomozni, inkább figyelje, hogy hogyan érik az ecet, ahelyett, hogy az orrát oda dugdosná, ahol arra nincs szükség.

KAIRÓ

KÁVÉHÁZ

Szaktársak kedvenc

találkozó helye •

Mérsékelt árak •

BRAUN VILMOS kávé

A Nemzetközi Unio hirei

Az ezidőszert Amszterdamban székelő Szállodai, Éttermi és Kávéházi Alkalmazottak Nemzetközi Uniója a csatlakozott országok vendégipari munkásságát konferenciára hívta össze 1937. évi szeptember hó 17., 18., 19-ére Párisba.

A konferencia napirendjén szerepel a jelentéseken kívül a világ vendégipari munkásságának gazdasági helyzete, az egyes országok szérinét. Továbbá a munkabérek egységes rendezése. A munkaidő világvizonylatban való rendezése, a negyven órás munkahét. A vendégipari munkásság szabad költözködése. Munkáscseré. Tanoncoktatás és nevelés. Szakmai továbbképzés. Az Unió székhelyének a kijelölése. Az Unió titkárnak megválasztása. Javaslatok letárgyalása. Egységes munkaúrah bevezetése.

Az Unióhoz a következő országok vannak lecsatlakozva: Brazília, Argentína, Anglia, Belgium, Csehszlovákia, Dánia, Egyiptom, Franciaország, Görögország, Hollandia, Jugoszlávia, Lengyelország, Magyarország, Norvégia, Palesztina, Románia, Svédország, Svájc, Spanyolország, U. S. Amerika.

Egyesületünk a konferencián képviselteti magát.

Beküldetett

Tiszelt Szerkesztőség!

Tisztelettel vagyok bátor megkérdezni, hogy van-e joguk a pincérmunkásoknak fogorvoslással is foglalkozni. Ezt azért vagyok bátor megkérdezni, mert miként Önök is meggyőződhetnek róla, a fogorvos ur is foglalkozik pincérközvetítéssel. Mellékelve küldöm az állításom bizonyítására a mellékelt lev. lapot. H. K. pincér.

Ime a levelezőlap szövege:

Friedrich és Royal-szállók, éttermek, penziók, Hévízfürdő. Tel.: 13.
Nagys. dr. Vidor Gábor urnak

Zalaegerszeg.

Kedves Gábor! Az általa ajánlott Kaszás János légy szíves értesíteni, hogy 3-án jelentkezéék nálunk. Feltételeim: Viselem az OTI díját, a kereseti adót, kap ellátást és a ráeső százalékot. Várom értesítéset, hogy jön-e. Szívességedet előre is megköszönve, Pista.

*

Semmi kifogásunk nem volna az ellen, ha a fogorvos ur elköveti egy pincért munkába, még akkor sem, ha közvetítőengedéllyel nem rendelkezik. De az már mégis csak furesa valami, hogy fizetés nélkül

közvetil pincért. Már számos panasoz érkezett hozzánk, hogy a Friedrich ur nem »szokott« a pincéreinek fizetést adni, most azonban már tudjuk, hogy miért. Fogorvos ur, ilyen fellételek mellett még szívességből se közvetítsen munkást. Ingyen dolgoztatni erkölcsztelen!

A Vendégipari Munkások Üdülőháza javára a következő adományokat kaptuk, melyért ezuton mondunk hálas köszönetet.

Egy Dunaparti nagyüzem alkalmazottai 83.30, Simpon kávéház alkalmazottai 65.31, Balázs kávéház étterem alkalmazottai 59.30, Margitszigeti Palatinus szálló alkalmazottai 51.—, Gellért szálló alkalmazottai 22.—, Mátyás-pince étterem alkalmazottai 20.—, Fővárosi Pavilon alkalmazottai 19.—, Palatinus strandfürdő alkalmazottai 20.—, Edison kávéház alkalmazottai 19.—, Parisien Grill alkalmazottai 12.—, Dénes étterem alkalmazottai 11.30, Miénk kávéház alkalmazottai 10.—, Állatkerti étterem alkalmazottai 9.—, Korzó kávéház alkalmazottai 8.58, Sándor söröző alkalmazottai 7.—, Hadik kávéház alkalmazottai 6.—, Országház kávéház alkalmazottai 6.—, Váradí főpincér Klein vendéglő Mester ucca 5.—, Ludláb étterem 4.—, Wagner étterem alkalmazottai 4.—, Mücsarnok kávéház alkalmazottai 4.—, Sörszatórium alkalmazottai 3.—, Körkávéház Ujpest alkalmazottai 4.—, Elysee kávéház alkalmazottai 2.—, Petőfi tanya vendéglő 2.—, Japán kávéház alkalmazottai 1.—, Ostende kávéház alkalmazottai 2.— pengő.

Nyugtázás.

Az egyik dunaparti nagyüzem megbizásából Balner Károly utján 83.30 azaz nyolcvanhárom pengő 30 fillért kaptunk, melyet rendeltetési helyére az Üdülőház javára továbbítottunk.

Az adományért ezuton is köszönetet mondunk.

ÁLTALÁNOS FOGYASZTÁSI SZÖVETKEZET

Mi alkotuk,

támogassuk, hol csak lehet!

Brusek Lajos

pincérmunkás a Hangli kioszkban van, ezidőszert alkalmazva és ugy kíván magának tekintélyt szerezni, hogy a Munkaközpont titkárnak játssza ki magát. Mondanunk sem kell, hogy eme nagy tisztség betöltése egyáltalán nem teszi a Brusek ur személyét nagyobb tekintélyé, mint amilyen. Brusek ur állandóan azt hangoztatja, hogy majd ily, majd ugy a munkaközpont rövidesen megszünteti a szakszervezetet és mindenki a munkaközpontnak lesz tagja »kötelezőben«.

Hát mi megnyugtadjuk a Brusek urat, hogy mi egyáltalában nem félünk a munkaközponttól és nem esünk hasza a munkaközpont emlegetésére még akkor sem, ha ennek a központnak Brusek ur lenne a titkára, mint ahogy állítja. Ha azonban a Brusek ur olyan nagy hive a munkaközpontnak és él abban a hitben, hogy minden szakszervezet megszűnik, illetve minden szakszervezetet megszüntetnek, mi a fészkes fenéket akart hozzánk beiktatni tagnak? Mi nem küldtünk a Brusek urnak meghívót, hogy legyen nálunk tag, ellenben a Brusek ur többrendbeli balatonföldvári és budapesti panaszaival állandóan zaklatott bennünket és felvételre is jelentkezett, amikor is a Brusek urtól elkértük a lakáscímét és jeleztük, hogy amennyiben egyesületünk felveszi tagnak, ugy a felvételről a Brusek urat értesíteni fogjuk. Hát tudtunkkal a Brusek ur még nem kapott ilyen értesítést és nem is fog kapni. Beszéljen a Brusek ur őszintén és mondja meg, hogy a fájdalom és a szakszervezet elleni antipátiája onnan származik, hogy a szakszervezet nem vette fel a tagok sorába, Hogy miért? Ezt is megmondjuk, Brusek ur nekünk tul zavaros elveket hangoztatott és mi nem szeretjük a szélkakasokat.

Megnyugtadjuk a Brusek urat, mi még akkor is itt leszünk és a szakszervezet még akkor is szakszervezet lesz, amikor a Munkaközpont már csak hírből fognak emlékezni, és a Brusek ur már rég nyudijas pincér lesz.

Segíts építeni

A te otthonod

Magyar Színház Kávéház

Izabella tér 1. szám

Tulajdonos:

Reichmann József

Szaktársak kedvenc találkozóhelye.
Égész éjjel leves- és zónakülönleges-
ségek. Elsőrendű zene.

A Vendéglős Ipartestület figyelmébe

A közelmúltban három panaszos jelent meg az ipartestületben, hogy panaszát leadja és a békéltető bizottság összehívását kéri. Az ipartestület tisztviselője a panaszosokat egész egyszerűen eltanácsolta, mert a munkaadó ur már telefonált oda az ügyben és legfeljebb annyit kívánt a panaszosoknak megjegyezni, hogy »jó, hogy itt vannak, legalább meghuzza a fülüket, mert a főnök ur ugyanis panaszkodott rájuk«.

Az egyesület közbelépésére Ballai jegyző ur beavatkozott az ügybe és azonnal intézkedett, hogy a panaszosoktól vegyék át a panaszt, mert szerinte a tisztviselőnek semmi köze ahhoz, hogy a panasz jogos-e vagy nem, ez a békéltető bizottság hatáskörébe tartozik.

Nagyon szeretnénk, ha a jövőben az ilyen esetek nem fordulnának elő és az igazságnak és a jognak megadtna a magáé akkor is, ha véletlenül a Ballai ur nem tartózkodna az Ipartestületben, mert valószínűleg Ballai urnak sincs erre mindig ideje. De szeretnénk, ha a Vendéglős Ipartestület tisztelt tisztviselője a jövőben nem avatkozna a panaszok mérlegelésébe és nem akarna füleket huzni, hanem egyszerűen felvenné a panaszt és elültatná a békéltető bizottsághoz. Elvégre az ipartestület nem fülhúzásra alkalmaz tisztviselőket, hanem komoly munkavégzésre.

A Budaörsi repülőtér

vendéglőjének bérletében végre ki-
mondattott az utolsó szó és »ma-
gyar« vendéglős kapta meg a bér-
letet. És ez így is helyes. Nem hin-
nénk, hogy ha akármelyik jóhir-
nevű német vendéglős, vagy szak-
ember kapta volna meg a bérletet,
többet tudna produkálni, mint bár-
melyik magyar »pik auf« szakem-
ber produkálni tud. De itt nem is
erről van szó. Ma már ott tartunk,
hogy a példák nagyon ragadósak.
Ma nagy divat a leutánzás és ha
ma ezt a vendéglőbérletet odaad-
ták volna akármilyen külföldi ér-
dekltségnek, nyitva lett volna az
ut ahhoz is, hogy holnap a legszín-
magyarabb város vasúti vendéglő-
jét is így adják bérbe. Ez azon-
ban sem nem ipari, sem nem nem-
zeti érdek. Az illetékesek hagyják
megélni azokat ezen a földön, akik
ez a föld kitermelt. Látjuk,
hogy a magyar vendégipari mun-
kásság előtt — noha szaktudása és
munkabírása osztatlan elismerést

kap mindenhol — le vannak
eresztve a sorompók. Nem mehet
sehová, itt kell élnie, ha tud és ha
nem, úgy elpusztulnia. De nem le-
het tudni, ha ma bejön egy német
vendéglős-érdekltség az ország
szívébe, holnap jöhet egy vagón
alkalmazott is. Kiknek az érdeke
az, hogy a saját adófizetőinek kül-
földi versenytársakat hozzon? Sen-
kinek! Hagyjuk itthon megélni az
itthoniakat!

Sporthirek

A »VASC« sportklub labdarugó
szakosztálya ezúton értesíti tagjait,
hogy minden kedd és csütörtökön
reggel 8—12 óráig a Tatai-uti »Fest-
vériség« pályán tréning és csapatmér-
kőzéseket tart.

A vezetőség felhívja a sportklub tag-
jait, hogy az őszi csapat amatőrbajnok-
ságban induló »VASC« csapatokban
csak azok vehetnek részt, akik rend-
szeres tréninget tartanak és az indulá-
shoz alkalmasaknak bizonyulnak.

A sportklub vezetősége felkéri a
clubtagokat, hogy a pályán való meg-
jelentés esetén mindenki hozza magá-
val a tagsági igazolványát, mert ennek
hiányában a pályára lépni tilos. Felkéri
a vezetőség azokat a sportoló vendég-
ipari munkásokat, akik ezideig a pá-
lyát látogatták, de még nem tagok,
hogy lépjenek be az egyesületbe és
ezzel tegyék lehetővé, hogy a Buda-
pest és környéke vendégipari alkalma-
zataiból egy olyan reprezentatív sport-
egyesület képződhessen, amely a sport
és az atlétika minden ágában a kül-
földi szakmai csapatokkal minden te-
kintetben felvehesse a versenyt.

Minden clubtag két héten belül
küldjön be három darab fényképet a
»VASC« sportklub titkárságához (Me-
teor kávéház, Erzsébet-körút 44.), hogy
az MLSZ- és a BLASZ igazolások
megtörténhessenek.

A »VASC« titkárság.

—*—

Meghívó

A »VASC« Sportklub augusztus
hó 24-én reggel 9—12 óráig tartó
labdarugó mérkőzése a Tatai uti
Testvériség sportpályájára, majd
az ezt követő pincér ügyességi és
gyorsasági versenyre és a versenyek
bezáró és a Városligeti Mü-
jégleraszton tartandó kerti ünne-
pélyre.

A labdarugó mérkőzések során
lejátézzódik a budapesti színészek
és pincérek mérkőzése is. Jegyek
igényelhetők a »VASC« Sportklub
vigalmi bizottsága irodájában, VII.
Erzsébet-körút 44., Meteor-kávé-
kázéház.

A verseny díjai:

Pincér ügyességi verseny 400
méteres távon:

I. díj ezüstérem.

II. díj bronzérem.

III. díj díszoklevél.

Pincér gyorsasági verseny 400
méteres távon:

I. díj ezüstérem.

II. díj bronzérem.

III. díj díszoklevél.

A verseny benevezéseit kérjük
leadni a »VASC« irodájában.

A versenyen résztvehet minden
pincérmunkás.

Szerkesztői üzenetek

Soltész, Balázs, Nyiregyháza. Miért nem
írnak? Szeretnénk tudni, hogy mi lesz az
eredménye ottlétiüknek. Várjuk levelüket.

Sch. István, Nyiregyháza. Levelét meg-
kaptuk, kérjük a tagsági könyvet és a pénzt
beküldeni, hogy az ügyet rendezhessük.

Schwéder, Siofok. Az ígért küldemény
még mindig nem érkezett be, kérjük, szí-
veskedjen sürgősen beküldeni.

Pásztor, Almádi. Hallottuk, hogy az ot-
tani Pan-ban röffel mérlik a százalékot.
Mi az igazság? Irjon. A jövő héten meg-
látogatjuk.

Laky. A Szende ügyben könyvvizsgálat
lesz és a hiányt mi fogjuk megállapítani.
Azt hisszük, rövidesen döntés is lesz.

Varényi K. Kérjük, hogy az önmél lévő
összeget küldje be a rendeltetési helyére,
elvégre azt nincs joga visszatartani.

Eisenberger. Miskolci csapatot várjuk
24-iki mérkőzésre. Levele szerint kötöttük le
a mérkőzést. Költség fele-fele. Sürgős vá-
laszt a szerkesztőségbe. BZ.

AGA, Karpfenstein-utca 2/b. Levelét meg-
kaptuk és választunk rá. A viszonválasz
még nem érkezett meg, noha sürgős lett
volna. Kérjük, hogy keressen fel bennünket,
amikor teheti. Üdv. B.

L. O. Az Abbázáról, illetve a hátbavágó
főpincérről legközelebb.

Testvérek. Békéltetőbizottság ülése au-
gusztus 9.

Prága. Még mi sem kaptuk meg, noha
express kértük. Egyáltalán nem is válaszol-
tak. Levél megy.

Zágráb. Fordított esetben mi készséggel
tettünk volna eleget a kérésnek.

Stavon-Bród. Kérjük a rendeltetési címet
címünkre sürgősen elküldeni. Zágráb több
mint hat hete nem is választ.

Herényi. 10 I. oszt. és 10 III. oszt. hét
rendezve. Amennyiben a jövő héten nem
tudunk lemenni, a Fleischerhez küldött le-
velet tárgyalják meg és lehetőleg sikeresen
intézzék el. Üdv. Bz.

Felelős szerkesztő és kiadó:

KISS SÁNDOR.

Neuwald Illés Utódai könyvnyomda
Budapest, VIII., Üllői-ut 48.